ვინც შინ დარჩა - წააგო

თბილისი. “დინამოს” სტადიონი, 12 ივნისი.

“დინამო” (თბილისი) - ცსკა 2:0 (0:0).

“დინამო”: ურუშაძე, ძოძუაშვილი, რეხვიაშვილი, ჭელიძე, პეტრიაშვილი, კუტივაძე (კანთელაძე), ილიადი, სიჭინავა (ცხოვრებოვი), გავაშელი, მეტრეველი, მესხი.

ცსკა: ბაუჟა, პონომარიოვი, პლახეტკო, პუგაჩოვი, მოროზოვი, უტკინი, შულიატიცკი (შჩერბაკოვი), მასლიაევი, ფედოტოვი, რაზდაევი, დუდარენკო (ადამოვი).

მსაჯი ხ. სტრენცისი (რიგა).

დუბლიორები - 2:0 ცსკა-ს სასარგებლოდ.

მოსკოვის არმიელთა გამოსვლას ჩვენს სტადიონზე უწინ თბილისელი ფეხბურთის მოყვარული მთელი წელი ელოდა ხოლმე. მატჩები “დინამო” (თბილისი) - ცსკა, როგორც წესი, არა მარტო სეზონის ცენტრალურ მოვლენას წარმოადგენდა, არამედ თავისებური საფეხბურთო აკადემიაც იყო, რომელთა მაგალითზე თაობები იზრდებოდნენ.

ასე იყო უწინ. ახლა დრო შეიცვალა და მაყურებელსაც, ალბათ, სხვა ინტერესი გაუჩნდა. წინააღმდეგ შემთხვევაში, რით ავხსნათ, რომ 12 ივნისის მატჩზე ამ ორ გუნდს შორის თბილისის “დინამოს” სტადიონის ტრიბუნებზე საკმარისზე მეტი იყო “მელოტი” ადგილები.

ეს თავისთავად სამწუხარო ფაქტია, მაგრამ იმ სკეპტიკოსთა საყურადღებოდ, ვინც არ ისურვა ამ მატჩზე მოსვლა, ვიტყვით: ისინი წაგებული დარჩნენ. მათ ვერ ნახეს ნამდვილი დაძაბული ბრძოლით აღსავსე, საინტერესო თამაში.

შეიძლება, “მომდურავნი” მართალი არიან ერთში: ჩვენი გუნდი ახლა საუკეთესო მაჩვენებლით თამაშობს დაცვაში და ყველაზე ნაკლები ბურთიც აქვს გაშვებული უმაღლეს ლიგაში, მაგრამ დინამოელებმა ძალიან უკლეს შედეგიანობას თავდასხმაში და, ამდენად, დაკარგეს აგრესიული, შემტევი გუნდის რეპუტაცია, დაკარგეს ის მთავარი თვისება, რომელიც მათ მუდამ გამოარჩევდა სხვებისგან. მართლაც, ბოლო სამ მატჩში თბილისელებს მეტოქეთა კარში არ გაუტანიათ არც ერთი გოლი და საერთოდ, ასე უშედეგოდ, “ტყუილ-უბრალოდ” აქვთ ნათამაშები წლევანდელი 7 შეხვედრა.

არმიელებთან თამაში კი გამონაკლისს წარმოადგენდა. რად ღირდა, თუნდაც, მესხისა და პონომარიოვის ბრძოლა! მართალია, მესხმა, ცოტა არ იყოს, გადაჭარბებული აქცენტი გააკეთა პონომარიოვთან ინდივიდუალურ შეტაკებებზე, მაგრამ ორი დიდი ოსტატის ეს “დუელი” მეტად საინტერესო სანახავი იყო და მატჩის ერთ-ერთ ყველაზე საყურადღებო ფრაგმენტს წარმოადგენდა. საბოლოოდ, მესხმა შეძლო თავისი გამოცდილი ოპონენტის დაძლევა, ინდივიდუალური მანევრები გუნდის საერთო სამოქმედო გეგმას შეუხამა და ორივე გოლი სწორედ თავისი ფლანგიდან მომზადდა.

არმიელებმა თავიანთ თამაშს იერიშის დროს საფუძვლად დაუდეს თავისუფალი თავდამსხმელის სწრაფი გაყვანა საგოლე პოზიციაში. ასე შეუქმნეს მათ, მაგალითად, ფედოტოვს მომენტი, როცა მან სულ რამდენიმე მეტრიდან ძლიერად დაარტყა კარში, მაგრამ ურუშაძემ იხსნა თავისი გუნდი. საერთოდ, ჩვენს მეკარეს კარგა ხანია არ უთამაშია ასე დამაჯერებლად, მობილიზებულად,

ადგილების საუკეთესო არჩევით, მცველებთან უშეცდომო ურთიერთმოქმედებით. თქმა არ უნდა, ურუშაძემ დიდი წვლილი შეიტანა გამარჯვებაში. აღნიშვნის ღირსია პეტრიაშვილიც, რომელმაც საგრძნობლად გაზარდა სათამაშო დიაპაზონი, გაამრავალფეროვნა გადაცემები და საკუთარი დაცვისთვის ზიანის მიუყენებლად მონაწილეობს იერიშებში.

თბილისელებმა მხოლოდ მეორე ტაიმში აიყვანეს საჭირო კონტროლის ქვეშ მოწინააღმდეგის თავისუფალი თავდამსხმელი და ამან მკვეთრად შეამცირა სახიფათო მომენტები მათ კართან, ამავე დროს შესაძლებლობა შეიქმნა შეტევა უფრო ხანგრძლივი, მოფიქრებული და საფუძვლიანი ყოფილიყო. მოსკოველთა დაცვაში დროდადრო მთლიანად ირღვეოდა დაზღვევა და დინამოელი ფორვარდები სულ უფრო ხშირად რჩებოდნენ ხელსაყრელ პოზიციაში.

ასე დაირღვა ცსკა-ს დაცვა 26-ე წუთზე, როცა მესხმა და პეტრიაშვილმა მარცხენა ფლანგზე გამოიტყუეს რამდენიმე მოთამაშე. აქედან ბურთი გადაეცა ცენტრში, სადაც მეტრეველმა ზუსტად, შეუცდომლად ითამაშა - 1:0.

მერე კი, როცა დაშავებული კუტივაძის ნაცვლად მინდორზე მესამე სტოპერი - კანთელაძე გამოვიდა, თბილისელთა თამაში შუა მინდორზე მაშინვე გაიყინა და არმიელებს წამსვე მიეცათ ძლიერი კონტრთამაშის საშუალება. ისინი დაიძრნენ წინ და მასპინძელთა კარი ზედიზედ აღმოჩნდა საპასუხო ბურთის გატანის საშიშროების წინაშე. ურუშაძესაც და მცველებსაც რამდენიმე მძიმე სიტუაციის გადატანა მოუხდათ, კარის გადარჩენა შესაძლებელი იქნა მხოლოდ ძალების უკიდურესი დაძაბვით.

მატჩის დასასრულს მდგომარეობა გამოსწორდა. 85-ე წუთზე მოსკოველთა კარში დაინიშნა საჯარიმო. დინამოელებმა იგი ასე გაითამაშეს: მეტრეველი - მესხი - პეტრიაშვილი - გავაშელი. მეკარე ბაუჟა არასწორად გამოვიდა წინ და გავაშელმა თავით გაიტანა გოლი, რომელმაც წერტილი დაუსვა ჩვენი გუნდის გამარჯვებას.

ბ. ქორქია.
“ლელო”, 15 ივნისი, 1968 წ.